

'Reglocalization'

Eric Hauck

ehauck@uoc.edu

L'aire ja no t'arriba als pulmons, el núvol de gas et desorienta, els ulls s'expandeixen dins les òrbites, et quedaries paralytzat si no fos perquè el trepitjar de les botes militars, els trets dels llançagranades i el bramar dels jeeps t'empenyen a córrer i seguir en la fugida, per carrerons sense sortida, uns preadolescents amb pedres a les mans. De sobte, abans de caure inconscients, darrere d'una cantonada apareix un nen amb una ceba a la mà i ens la posa davant del nas. Espontàniament, inspirem amb força i totes les vies respiratòries es desbloquegen a l'instant.

El aire ya no te llega a los pulmones, la nube de gas te desorienta, los ojos se expanden dentro de las órbitas, te quedarías paralizado si no fuera porque las pisadas de las botas militares, los disparos de los lanzagranadas y el bramido de los jeeps te empujan a correr y a seguir en la huida, por callejones sin salida, a unos preadolescentes con piedras en las manos. De repente, antes de caer inconscientes, detrás de una esquina aparece un niño con una cebolla en la mano y nos la pone delante de la nariz. Espontáneamente, inspiramos con fuerza y todas las vías respiratorias se

The air no longer reaches your lungs, the gas cloud disorients you, your eyes expand inside their sockets, you would be paralysed if the footfalls of the military boots, the sound of grenade launchers and the roar of Jeeps did not push you to run and keep fleeing, into dead ends, to pre-adolescents with stones in their hands. Suddenly, right before losing consciousness, a boy appears around a corner with an onion in his hand and he places it under your nose. Suddenly, you inhale deeply and your entire respiratory tract opens up. You find the strength to

Guanyem forces per córrer uns metres més, sortir de la persecució i refugiar-nos en un portal. De fet, l'aldarull no anava amb nosaltres. Érem uns simples turistes que es van veure atrapats en la repressió d'una de les manifestacions que anunciaven la primera Intifada palestina. Era la tardor de 1987, a la sortida de la porta de Damasc, a Jerusalem Est.

Quatre anys més tard tornava a aquell escenari, ja com a reporter, per viure la joia d'aquells joves palestins celebrant, disparant a l'aire des de les teulades, la caiguda dels inofensius míssils Scud de Saddam Hussein

desbloquean al instante. Ganamos fuerzas para correr unos metros más, salir de la persecución y refugiarnos en un portal. De hecho, el alboroto no iba con nosotros. Éramos unos simples turistas que se vieron atrapados en la represión de una de las manifestaciones que anunciaban la primera Intifada palestina. Era el otoño de 1987, a la salida de la Puerta de Damasco, en Jerusalén Este.

Cuatro años más tarde regresaba a aquel escenario, ya como reportero, para vivir la alegría de aquellos jóvenes palestinos celebrando, disparando al aire desde los tejados, la caída de los inofensivos misiles Scud

run a few more metres, escape the pursuit and take refuge in a doorway. In fact, the racket had nothing to do with you. We are just tourists who found ourselves trapped in the repression of the demonstrations that heralded the first Palestinian Intifada. It was the autumn of 1987 at the exit of the Damascus Gate in East Jerusalem.

Four years later I returned to that scene, now as a reporter, to see the happiness of those young Palestinians celebrating as Saddam Hussein's inoffensive Scud missiles fell onto Israeli soil by shooting into the air from their rooftops. Even though I had a

sobre territori israelià. Tot i que disposava d'un complet kit personal de supervivència contra qualsevol tipus d'atac químic –màscara antigàs i diverses dosis autoinjectables–, no em sentia tan segur com amb la miraculosa mitja ceba.

La imatge no m'ha tornat fins fa ben poc quan, llegint un d'aquests blogs anònims de l'oposició iraniana que floreixen a la xarxa, un activista recomanava als manifestants que portessin cebes tallades a les butxaques per fer front als gasos lacrimògens de la policia d'Ahmadinejad. Curiosament, el bloguista iranià explicava als seus companys de

de Saddam Hussein sobre territorio israelí. Aunque disponía de un completo kit personal de supervivencia contra cualquier tipo de ataque químico –máscara antigás y varias dosis autoinyectables–, no me sentía tan seguro como con la milagrosa media cebolla.

La imagen no me ha vuelto hasta hace muy poco, cuando, leyendo uno de esos blogs anónimos de la oposición iraní que florecen en la red, un activista recomendaba a sus manifestantes que llevaran cebollas cortadas en los bolsillos para hacer frente a los gases lacrimógenos de la policía de Ahmadinejad. Curiosamente, el bloguero iraní explicaba

complete personal survival kit against any kind of chemical attack – gasmask and several doses of self-injectables – I did not feel as safe as with that miraculous half-onion.

The image did not come back to me until quite recently. As I was reading one of those anonymous blogs by the Iranian opposition that are sprouting up on the Web, an activist recommended that the demonstrators carry cut onions in their pockets to deal with the teargas sprayed by Ahmadinejad's police force. Curiously, the Iranian blogger told his fellow activists that he had been given the recipe by a reporter seasoned in Gaza. So

corredisses que la recepta li havia arribat d'un reporter bregat a Gaza. Doncs resulta que en vint anys l'únic que no ha evolucionat a la foto és la discreta ceba en una mà, perquè a l'altra ja no es porten les pedres de la Intifada com a simbòlica arma defensiva, sinó els telèfons mòbils amb càmera per denunciar en directe a través de les xarxes socials la brutalitat de les forces policials del règim iranià.

L'anècdota em serveix com a metàfora per il·lustrar el que ha esdevingut la *glocalització* (*think global, act local*; pensa globalment, actua localment) des que personatges com

a sus compañeros de carreras que la receta le había llegado de un reportero curtido en Gaza. Pues resulta que en veinte años lo único que no ha evolucionado en la foto es la discreta cebolla en una mano, porque en la otra ya no se llevan las piedras de la Intifada como simbólica arma defensiva, sino los teléfonos móviles con cámara para denunciar en directo a través de las redes sociales la brutalidad de las fuerzas policiales del régimen iraní.

La anécdota me sirve como metáfora para ilustrar en qué se ha convertido la *glocalización* (*think global, act local*; piensa globalmente, actúa localmente) desde

it turns out that in 20 years the only thing in the photo that has not evolved is the discreet onion in one hand, because the other no longer carries the stones of the Intifada as a symbolic defensive weapon. Instead, the other hand holds a mobile phone with a camera to condemn the brutality of the Iranian regime's police force in real time on the social networks.

I have used this story as a metaphor to illustrate what 'glocalisation' (think global, act local) has turned into since personalities like the German environmentalist Manfred Lange, the Polish sociologist Zygmunt Bau-

>>

>>

>>

<<

l'ambientalista alemany Manfred Lange, el sociòleg polonès Zygmunt Bauman o el controvertit Pulitzer nord-americà Thomas Friedman, entre d'altres, van començar a difondre el concepte *glocal* els anys noranta com un antídote de la globalització homogeneïtzant.

Les revoltes ciutadanes contra l'opressió a Gaza, el cop electoral a Teheran, el fracàs de la cimera del canvi climàtic a Copenhaguen,

<<

que personajes como el ambientalista alemán Manfred Lange, el sociólogo polaco Zygmunt Bauman o el controvertido Pulitzer norteamericano Thomas Friedman, entre otros, empezaron a difundir el concepto *glocal* en los años noventa como antídoto de la globalización homogeneizadora.

Las revueltas ciudadanas contra la opresión en Gaza, el golpe electoral en Teherán, el fracaso de la cumbre del cambio climático en Copenhague, la debilidad del G20 ante la crisis financiera en Chicago, la impunidad de Berlusconi en Roma, el cierre de las televisiones independientes en Caracas o el im-

<<

man and the controversial American Pulitzer Prize winner Thomas Friedman began to spread the 'glocal' concept in the 1990s as an antidote to the uniformity of globalisation.

The citizen uprisings against the repression in Gaza, the election coup in Teheran, the failure of the climate change summit in Copenhagen, the G-20's inability to stanch the financial crisis in Chicago, Berlusconi's im-

la feblesa del G20 davant la crisi financera a Chicago, la impunitat de Berlusconi a Roma, el tancament de les televisions independents a Caracas o l'impacte ambiental dels Jocs Olímpics d'Hivern a Vancouver, no són accions coordinades per desestabilitzar un món unipolar controlat per les grans corporacions que es reparteixen el pastís del mercat global, sinó símptomes d'un cansament global per la manca de solucions als conflictes armats, financers i ambientals.

Tornant a la metàfora inicial, les botes dels soldats del *tsahal* simbolitzarien la imposició a la força de les doctrines imperants des de la

pacto ambiental de los Juegos Olímpicos de Invierno en Vancouver no son acciones coordinadas para desestabilizar un mundo unipolar controlado por las grandes corporaciones que se reparten el pastel del mercado global, sino síntomas de un cansancio global por la falta de soluciones a los conflictos armados, financieros y ambientales.

Volviendo a la metáfora inicial, las botas de los soldados del *tsahal* simbolizarían la imposición por la fuerza de las doctrinas imperantes desde la posguerra fría; los turistas, una generación de jóvenes que han nacido después de la desintegración del bloque soviético

punity in Rome, the closure of independent television stations in Caracas and the environmental impact of the Winter Olympics in Vancouver are not coordinated actions aimed at destabilising a unipolar world controlled by the large corporations, which divvy up the pie of the global market. Rather, they are the symptoms of a global exhaustion with the lack of solutions to all sorts of conflicts: armed, financial and environmental.

Going back to the initial metaphor, the boots of the *Tsahal* soldiers symbolise the forced imposition of the prevailing doctrines since the end of the Cold War; the tourists, a gener-

postguerra freda; els turistes, una generació de joves que han nascut després de la desintegració del bloc soviètic i que s'han quedat sense referents polítics i corren per inèrcia d'un lloc a l'altre d'un món que se'ls està quedant petit; i els nois palestins, un reducte d'activistes que, no amb pedres, però sí des de les xarxes socials d'internet, es revoltent contra la resignació. I la cebeta? Què simbolitza la mitja cebeta? La solució local a un problema global i que s'ha estès arreu com una bona pràctica. La cebeta és la glocalització.

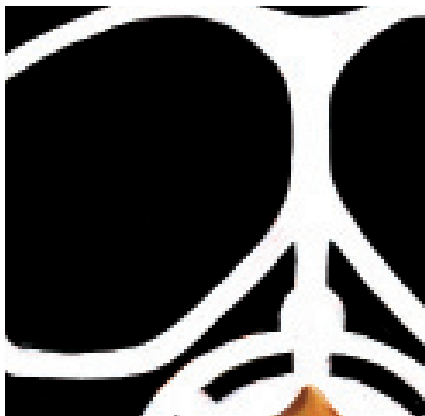
Davant la manca de líders carismàtics i il·lusionants (en l'espera encara del que pugui

y que se han quedado sin referentes políticos y corren por inercia de un lugar al otro de un mundo que se les está quedando pequeño; y los muchachos palestinos, un reducto de activistas que, no con piedras, pero sí desde las redes sociales de internet, se sublevan contra la resignación. ¿Y la cebolla? ¿Qué simboliza la media cebolla? La solución local a un problema global y que se ha extendido por todas partes como una buena práctica. La cebolla es la glocalización.

Ante la falta de líderes carismáticos capaces de generar ilusiones (a la espera aún de lo que pueda dar de sí el mandato de Barack Obama

ation of young people born after the disintegration of the Soviet bloc who have been left without political referents and through inertia drift from one place to another in a world that has become too small for them; and the Palestinian youths, a bastion of activists who, not with stones but with social networks on the Internet, rise up against resignation. So what about the onion? What does the half-onion symbolise? The local solution to a global problem which has spread far and wide as a best practice. The onion is glocalisation.

Given the lack of charismatic, enthused leaders (still waiting to see what will come

donar de si el mandat de Barack Obama a la Casa Blanca) el ciutadà compromès s'havia girat cap a moviments cívics com el Fòrum Social Mundial amb l'esperança que poguessin catalitzar no tant el descontentament i la protesta, sinó la innovació en la gestió de les crisis que amenacen el planeta. Però la frustració que està despertant la impotència de veure com la comunitat internacional es nega a dotar-se de mecanismes que obliguin els estats a complir protocols com els de Kyoto, els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni o els compromisos en l'ajuda a la cooperació, i d'observar com les mateixes

en la Casa Blanca), el ciudadano comprometido se había vuelto hacia movimientos cívicos como el Foro Social Mundial con la esperanza de que pudieran catalizar no tanto el descontento y la protesta, sino la innovación en la gestión de las crisis que amenazan el planeta. Pero la frustración que está despertando la impotencia de ver cómo la comunidad internacional se niega a dotarse de mecanismos que obliguen a los estados a cumplir protocolos como los de Kyoto, los Objetivos de Desarrollo del Milenio o los compromisos en la ayuda a la cooperación, y de observar cómo las propias Naciones Unidas son incapaces de reformarse

of Barack Obama's mandate in the White House), committed citizens had turned to civic movements like the World Social Forum in the hopes that they could catalyse not only the discontent and protest but also innovative management of the crises that are looming over the planet. However, the frustration being aroused by the impotence of seeing how the international community refuses to equip itself with mechanisms that require the states to honour protocols like Kyoto, the Millennium Development Goals and the commitments to cooperation aid, and by seeing how the United Nations is in-

Nacions Unides són incapaces de reformar-se i adaptar-se als nous temps, han submergit l'activisme social en una letargia que només la xarxa aconsegueix trencar espontàniament.

Si no és des dels organismes multilaterals, les potències mundials, els països emergents o els moviments socials on es troben les receptes i s'apliquen solucions imaginatives per avançar cap a un món millor, segurament caldrà baixar un esglaó més i atacar la glocalització des de la mateixa educació. Però no s'haurà de fer des d'una mera transmissió de valors, sinó des de la difusió de les bones pràctiques.

y adaptarse a los nuevos tiempos, han sumido el activismo social en un letargo que sólo la red consigue romper espontáneamente.

Si no es a partir de los organismos multilaterales, las potencias mundiales, los países emergentes ni los movimientos sociales donde se encuentran las recetas y se aplican soluciones imaginativas para avanzar hacia un mundo mejor, seguramente habrá que bajar un peldaño más y atacar la glocalización desde la propia educación. Pero no deberá hacerse a partir de una mera transmisión de valores, sino de la difusión de las buenas prácticas.

capable of reforming itself and adapting to the new times, has plunged social activism into an ennui that only the Web manages to spontaneously break.

If recipes aren't found and imaginative solutions aren't applied by multilateral organisations, world powers, emerging countries or social movements in order to move towards a better world, we must surely go down yet another rung and address glocalisation from education itself. But this should be done not merely by conveying values, rather by disseminating good practices.

Si repensem la glocalització, si pensem en noves formes de ceba que ens desbloquegin l'entrada d'aire fresc, si ens reglocalitzem, potser des de la ciutadania educada en les bones pràctiques de la glocalització serem capaços de trobar els remeis a les crisis que no ens estan oferint el G20 i companyia. I podrem triar si volem un món que utilitza els *marines* per donar forma als fantasmes del terror a l'Afganistan, o el que reclama que aquests mateixos *marines* desembarquin a Port-au-Prince amb tota la tecnologia per socórrer les víctimes del terratrèmol d'Haití. ■

Si repensamos la glocalización, si pensamos en nuevas formas de cebolla que nos desbloqueen la entrada de aire fresco, si nos reglocalizamos, tal vez a partir de la ciudadanía educada en las buenas prácticas de la glocalización seremos capaces de encontrar los remedios a las crisis solapadas que no nos están ofreciendo los G20 y compañía. Y podremos elegir si queremos un mundo que utiliza los marines para dar forma a los fantasmas del terror en Afganistán, o el que reclama que esos mismos marines desembarquen en Port-au-Prince con toda su tecnología para socorrer a las víctimas del terremoto de Haití. ■

If we rethink glocalisation, if we think about new forms of onion that can allow fresh air in, if we reglocalise ourselves, perhaps citizens educated in the best practices of glocalisation will be able to find the remedies to the overlapping crises that the G-20 and its cohorts are not offering us. And we will be able to choose whether we want a world that uses the marines to give shape to the phantasms of terror in Afghanistan, or a world that asks these same marines to disembark in Port-au-Prince with all their technology to succour the earthquake victims in Haiti. ■